

Místo mému srdci nejbližší

Místo mému srdci nejbližší. Chvilí jsem musela přemýšlet, kde se na tomhle široširém světě nachází to mé nejmilejší místo. Není to tak úplně snadné říci, protože jsem z toho našeho obrovitánského a dobrodružstvím naplněného světa měla zatím šanci okusit jen jeho nepatrný kousek. Ale i přesto si myslím, a troufám si říci, že to mé nejmilejší místo je tady, ve stověžaté Praze, chloubě naší země.

Konkrétně je to u nás doma. Nejrady se vracím k nám domů. Do světlého bytu s vysokými stropy a zdmi, co už léta jistě pamatují. Do bytu, jež považuji za svůj domov. Nejspíše to nebude můj domov na celý život, ale teď jím je. Čím si to zrovna tento byt v tak velikém městě zasloužil? Asi tím, že jsem v něm prožila největší část svého dosavadního života. Tím, že právě tady se začaly tvořit první barvitě vzpomínky a příběhy, které mě celým svým životem doprovázejí. Vždy když odemknu dveře, dýchne na mne vůně, která mě ujistí, že je vše v pořádku a já jsem v bezpečí.

Mou neoblíbenější částí našeho malého pražského bytu je místo, kde se z hlubokého spánku probouzí má kreativita, kde čerpám inspiraci, kde mohu improvizovat a nebát se povolit uzdu své fantazii a svým nápadům. Je to místo, kde si mohu dovolit vypustit všechny své myšlenky jako bílé holubice, a naopak nové přivítat s otevřenou náručí. Vždy když začnu tvořit, cítím se, jako bych na tu chvíli stiskla tlačítko „zastavit“. Tlačítko, zastavující každodenní proud života, který nás unáší dál a dál. Jediné, co okolo mne neúprosně plyne dál, je všem známý nepřítel, čas. Poté znovu zapnu tlačítko, tentokrát však dávající pokyn „play“. S puštěnou hudbou za sebou zavírám pomyslné, v realitě však existující dveře a pouštím se do tvoření. Mým ateliérem se stává naše kuchyně. Není nejprostornější, ale je naše, moje. Jsem na ni po těch letech zvyklá a doufám, že i ona na mě. Není na ní nic výjimečného. Není jako vystřižená z nejmodernějšího katalogu. Není z honosného bílého mramoru, na kterém by se třpytilo zapadající slunce, jež prochází každým dnem starými dřevěnými okny, ale vyzařuje z ní něco mnohem víc. Ty prožité příběhy, které se již proměnily ve vzpomínky. Pokrmy, skrz které mohu předat rodině a přátelům trochu světla a radosti do života. A hlavně radost, kterou mi vykouzlí nedocenitelná slova mých nejbližších, kteří chválí má malá mistrovská díla. Za to všechno vděčím jí.

Věřím, že se v tomto bohatém a mnou doposud neprobádaném světě skrývá mnoho míst, která by byla snad i vhodnější pro prožívání tohoto vzácného času, který nám tu byl věnován. Jsem nadmíru spokojená, že si zrovna tento darovaný čas mohu po doušcích užívat v místě, mému srdci nejbližším.

Viktorie Stojkoska